

[Miljøministeren]

Planstyrelsen var ikke bekendt med, at en sådan tilladelse var blevet meddelt; det skal tilføjes, at der ikke er en forpligtelse for kommunen til at orientere Planstyrelsen i sådanne tilfælde.

Efter at have besigtiget området må Planstyrelsen konstatere, at en meget væsentlig del af bygningen er nedrevet, hvorfor Planstyrelsens behandling af sagen er bortfaldet.«

Spm. nr. S 1581

Til *arbejdsministeren* (3/8 87) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange tilfælde der har været i det forløbne år, hvor Arbejdstilsynet har afvist at besøge en virksomhed på baggrund af en henvendelse fra en anonym, en sikkerhedsrepræsentant, en fagforening eller fra virksomheden selv med den begrundelse, at man i Arbejdstilsynet ikke har tid, fordi man er i gang med en kampagne?«

Begrundelse

Arbejdsministeren har givet udtryk for, at han finder Arbejdstilsynets prioriteringer nødvendige for at sikre det bedst mulige arbejdsmiljø. Selvfølgelig er der i sig selv ikke noget galt i at prioritere indsatsen, heller ikke i Arbejdstilsynet. Men hvis prioriteringerne er så benhårde på grund af for få ressourcer, at Arbejdstilsynets grundlæggende opgaver som tilsynsmyndighed ikke kan varetages, så er der i allerhøjeste grad noget galt, nemlig alt for få ressourcer til at løse både kendte og nye arbejdsmiljøproblemer. Hvis Arbejdstilsynet ikke har tid til at komme ud på virksomhederne, når det tilkaldes, så svarer det i virkeligheden til, at politiet afviser at komme ud til en trafikulykke, fordi man har besluttet sig for at prioritere at opklare biltyverier.

Svar (13/8 87):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

På baggrund af en udtalelse fra Direktoratet for Arbejdstilsynet kan jeg oplyse, at der ikke foreligger nogen opgørelse af, i hvor mange tilfælde Arbejdstilsynet har afvist at besøge en virksomhed. I de tilfælde, hvor Arbejdstilsynet foretager en afvisning af en

henvendelse/sag, sker dette efter en konkret vurdering. Ved denne vurdering tages der bl.a. hensyn til Arbejdstilsynets generelle og tilsynskredsens egen prioritering, og om problemet kan løses af andre som f.eks. sikkerhedsorganisationen, bedriftssundhedstjenesten m.v.

Det normale vil derfor være, at afvisningen begrundes i forhold til den konkrete sag og ikke i, at Arbejdstilsynet ikke har tid.

Vedrørende Arbejdstilsynets prioritering af opgaver m.v. kan jeg henvise til min besvarelse på spørgsmål nr. S 1583 af 31. juli 1987 fra Elisabeth Bruun Olesen (VS).

Spm. nr. S 1582

Til *arbejdsministeren* (31/7 87) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Hvornår har ministeren tænkt sig at tage initiativ til at sikre, at arbejdsmiljølovens regler følges i den offentlige sektor?«

Begrundelse

Ifølge svar på spørgsmål nr. S 1461 nedprioriteres Arbejdstilsynets indsats i Vejle Amt inden for den offentlige sektor, bl.a. fordi den offentlige sektor ikke kan retsforfølges. Det må jo forstås sådan, at Arbejdstilsynet ikke får noget ud af sit arbejde inden for den offentlige, fordi man her ikke er nødt til at følge Arbejdstilsynets påbud.

Svar (13/8 87):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Ifølge lov nr. 220 af 27. april 1987 om ændring af lov om arbejdsmiljø, § 86, kan en overtrædelse begået af staten, en kommune eller et kommunalt fællesskab, der er omfattet af § 60 i lov om kommunernes styrelse, medføre, at der pålægges staten, kommunen eller det kommunale fællesskab bødeansvar.

Denne lovændring trådte i kraft den 1. maj 1987, og det er herefter muligt at retsforfølge offentlige institutioner på tilsvarende måde som private virksomheder ved manglende efterkommelse af påbud m.v.

Spm. nr. S 1583

Til *arbejdsministeren* (31/7 87) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):